

изабран за посланика, већ га након тог избора приморава да се одлучи: да се прихвати посланичког мандата и одрекне неспојиве функције или пак да задржи функцију коју је имао пре избора, због чега би његов посланички мандат морао да престане, угаси се.

Као и друге земље са парламентарним режимом и праксом, тако и наша Република Србија познаје и примењује институцију парламентарног инкомпатибилитета. Док је њен бивши Устав од 1990. године помиње индиректно дотле овај нови од 2006. године експлицитно предвиђа да народни посланик не може бити посланик у Скупштини Аутономне покрајине, нити функционер у органима извршне власти и правосуђа, нити обављати друге функције, послове и дужности. Ову неспојивост посланичке са другим јавним функцијама потпуније регулишу други прописи, као Закон о избору народних посланика Републике Србије, који каже да „посланик не може истовремено бити носилац правосудне или друге функције на коју га бира Народна скупштина Републике Србије, нити други функционер или запослени који у републичком органу обавља послове који се односе на делокруг тог органа...“, или Закон о судијама Републике Србије који предвиђа да судија, поред осталог, не може да буде на дужности у органима који доносе прописе, органима извршне власти, јавним службама и органима покрајинске аутономије и локалне самоуправе. За разлику од овог српског, рецимо Закон о судовима Републике Црне Горе од 1995. год. поступа другачије, и не помиње неспојивост судске и посланичке функције, већ као разлог за разрешење судије предвиђа његову припадност органу политичких странака.

Најјаче средство заштите интегритета посланика, обезбеђења његове независности, је посланички (парламентарни) имунитет који се појављује у два облика: с једне стране као средство заштите посланика у погледу његовог деловања у парламенту, а с друге стране као средство заштите његове личности, или простије речено, штити личност посланика. Овај први вид заштите посланика би представљао посланичку неодговорност (*l'irresponsabilite parlementaire*) или имунитет неодговорности, док би други вид или облик представљао посланичку неповредивост (*l'inviolabilite*) или имунитет неповредивости.

Посланичка неодговорност или имунитет неодговорности значи да посланик не одговара за изговорену реч, свој говор и глас који да у парламенту о питањима о којима се у њему расправља и одлучује. Ову